

Steven Wilson

Solosamenwerking

Steven Wilson is vooral bekend als zanger-gitarist van de progressieve rockband Porcupine Tree. Hij bracht onlangs zijn solodebuut 'Insurgentes' uit.

door Stefan Heger

Steven Wilson is een hardwerkende muzikant: naast bandleider van Porcupine Tree is hij de helft van de duo's No-Man en Blackfield, heeft hij zijn experimentele projecten Bass Communion en Incredible Expanding Mindfuck en werkte hij samen met onder andere Marillion, Opeth en Anathema. Al achttien jaar is Wilson een zeer productieve liedjesschrijver, zowel voor Porcupine Tree als voor zijn zijprojecten. In die tijd schreef hij echter ook nummers die eigenlijk bij geen enkel project leken te passen. "Vooral in de laatste vijf jaar heb ik er veel overgehouden", vertelt de Engelsman "Mijn idee was om deze nummers op te nemen en ze uit te brengen onder mijn eigen naam. Maar toen ik ermee aan de slag ging kwam ik erachter dat ik een heleboel nieuwe nummers had die ik eigenlijk liever wilde opnemen. Toen heb ik die oudere overblijfsels weer aan de kant gezet en werd mijn soloalbum een veel groter project dan de bedoeling was. Slechts één oud nummer heeft de speciale uitga-ve van het album gehaald, de andere songs blijven onopgenomen weesjes. Ooit komt het er nog wel van om ze uit te geven, maar ze pasten

gewoon niet bij het nieuwe materiaal. Ik heb de nummers van 'Insurgentes' in drie maanden tijd geschreven en daardoor hebben ze allemaal een beetje hetzelfde donkere gevoel."

Wilson bracht het album onder eigen naam uit omdat hij vond dat de muziek bij geen van zijn projecten paste, maar hij werkte op 'Insurgentes' wel samen met drummer Gavin Harrison en live-gitarist John Wesley van Porcupine Tree. "Het verschil met Porcupine Tree is dat ik Gavin nu ingehuurd heb voor mijn album en dus kon zeggen wat hij moest spelen, terwijl ik bij Porcupine Tree graag zijn eigen partijen hoor. Ik denk ook dat hij nu dingen heeft gespeeld die hij normaal niet zo snel zou spelen. John heeft mij als technicus geholpen de gitaarpartijen op te nemen, hij speelde niet mee."

Deprimerend

'Insurgentes' is een zwaar en donker album, met een behoorlijke negatieve inslag. "Ik hou van deprimerend!", bevestigt Wilson. "Ik heb altijd al van duistere muziek gehouden: ik voel me er juist goed door en raak niet gedeprimeerd. Misschien is melancholisch een beter woord. Ik heb

daar altijd al meer van gehouden dan van blij muziek, waar ik ironisch genoeg juist wel depressief van word. Ik denk dat veel mensen dat hebben. Hoe kan een band als Joy Division anders zo groot zijn geworden? Dat ik juist nu mijn donkerste album maak, heeft er denk ik mee te maken dat ik nu helemaal op mezelf was aangewezen. Met andere projecten hou ik mijn donkere kant altijd wat meer in, omdat je ook met andere muzikanten werkt, maar nu kwam het er helemaal uit. Het positieve aan het maken van een soloalbum is dat je ongeremd nieuwe ideeën kunt ontdekken. Er staan nummers op die beginnen als een ballad, daarna een industri-alnummer worden, verder gaan als een orkestraal stuk en eindigen als heavy metal. Maar ik miste het af en toe wel om mijn ideeën te kunnen voorleggen aan andere bandleiden."

Net als bij Porcupine Tree speelt Wilson op het album veel op zijn Paul Reed Smith-gitaren. "Dat zijn op het podium al een hele tijd mijn belangrijkste gitaren. Het is een genot om er op te spelen. Ze kunnen klinken als een Les Paul, maar ook als een Strat en hebben tegelijk een heel eigen karakter. Ze zien er goed uit, ze klinken goed en ze voelen goed: het zijn fantastische gitaren. PRS is mij een paar jaar geleden aangeraden door een vriend die in een gitaarwinkel werkt. Ik ben zelf absoluut geen gitaarkenner, dus ik ga met mijn keuzes altijd af op adviezen van anderen, zoals John Wesley. Op dat moment werkte ik ook met de Zweedse progressieve deathmetalband Opeth en hun bandleider Mikael Åkerfeldt speelt ook op een PRS. Ik zag hem spelen en vond dat hij een fantastisch geluid had."

Mikael en ik hebben dezelfde invloeden en muzikale achtergrond en onze muzikale ideeën komen ook heel erg overeen. Naast de PRS heb ik in de studio allerlei gitaren gepakt, waaronder een Telecaster en een Les Paul.”

Amper versterkers

Op 'Insurgent' zijn weinig versterkers te horen, Wilson schat zelf in slechts dertig procent van de muziek. Voor de overige zeventig procent maakt hij gebruik van digitaal geïmporteerde geluiden via plug-in's. "Ik ben een enorme plug-in fan. Veel gitaargeluiden op het album zijn impressionistisch en hoefden niet per se als een gitaar te klinken. Sommige mensen denken dat er veel keyboards op het album te horen zijn, maar die heb ik amper gebruikt. Ik heb de gitaren op een atmosferische manier gebruikt. Veel muzikanten vinden plug-in's minderwaardig vergeleken met versterkers, maar je kunt er geluiden mee creëren die versterkers te buiten gaan. Ik gebruik de plug-ins ook niet om een bepaald gitaargeluid na te maken, maar juist om een heel ander geluid te vinden. Verder heb ik nog wel een Bad Cat, een Marshall en een Diezel gebruikt. Digitale en analoge geluiden combineren werkt fantastisch." Voor de benodigde effectpedaaltjes voor de opnames wendde Wilson zich tot John Wesley, die een grote collectie vintagepedalen uit de jaren zestig en zeventig bezit. "Daaruit gebruiken we onder andere een Electro-Harmonix phaser en een paar distortions, waaronder een RAT en de Electro-Harmonix Big Muff."

Op het album is drummer Gavin Harrison naast Wilson de enige vaste waarde. Verder werkte de Engelsman met gastmuzikanten van over de hele wereld. Waaronder Sand Snowman, een tot voor kort geheel onbekende Engelse muzikant, die dankzij Wilson een platendeal wist te krijgen bij het Nederlandse label Tonefloat. "Ik ontdekte hem op het moment dat ik aan dit album begon te werken. Hij bracht zelfgebrande cd's uit in minuscule oplages. Sand laat zijn akoestisch gitaarspel door een enorme effectenketen gaan, waardoor je een soort psychedelische structuren krijgt." Ook jazzgitarist Mike Outram (bekend van de workshops 'Van blues naar jazz' in *Gitarist*) had een gastrol op het album. "Wat ik zo fantastisch aan Mike vind, is dat hij zijn jazztechniek fantastisch combineert met de kracht en woede van rockgitaristen als Hendrix of Robert Fripp. In het nummer *No Twilight Within The Courts Of The Sun* speelt hij een ongelooflijke solo." Die solo wordt

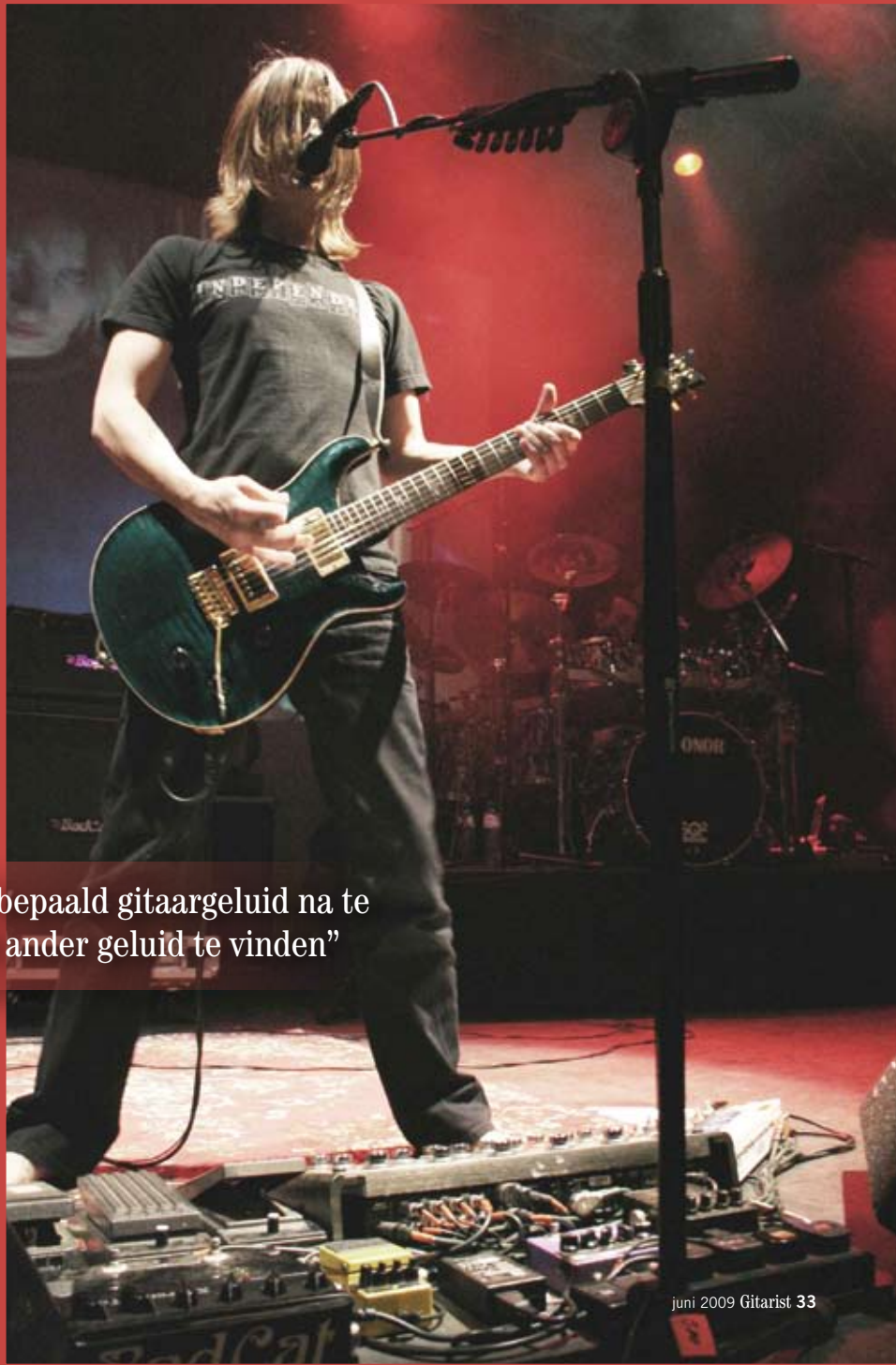
genges'. Wilson hield zoveel mogelijk vast aan de ouderwetse manier van samen musiceren en reisde de hele wereld over. "Het persoonlijke contact met de muzikanten was erg belangrijk. Ik ben naar Japan, Mexico, Scandinavië, Amerika en Israël geweest voor dit album, soms gewoon om met de muzikanten op te trekken. Alleen dat al is erg inspirerend. Verder heb ik natuurlijk ook wel via internet muziek ontvangen, maar ik doe het liever op de ouderwetse manier."

Porcupine Tree

Of Wilson een solotournee gaat doen weet hij nog niet. "Ik wil wel, maar het wordt moeilijk omdat ik met zoveel gastmuzikanten heb gewerkt. De meesten daarvan zijn niet beschikbaar voor een tour, dus ik heb geen band." Vervelen hoeft hij

zich in ieder geval niet, want met Porcupine Tree werkt hij in de studio alweer aan nieuw materiaal. "Het schrijfproces is al helemaal achter de rug en in september moet er een nieuw album uitkomen. Hiervoor nemen we een element uit onze vorige plaat 'Fear Of A Blank Planet' en tillen dat naar een nieuw niveau. We hebben altijd al albums gemaakt die een geheel vormen, maar nu is het echt één grote compositie van 55 minuten. We zullen het wel mogelijk maken om te zappen binnen het muziekstuk, maar er zitten geen stiltes tussen en het is één geheel. Het wordt een beetje zoals het nummer *Anasthesize* van 'Fear Of A Blank Planet', wat al een vrij lang nummer is, waar we verder op doorgeborduurd hebben." ☒

Steven Wilson's hoofdkwartier: www.swhq.co.uk

“Ik gebruik plug-ins niet om een bepaald gitaargeluid na te maken, maar juist om een heel ander geluid te vinden”

ingeleid door een solo van Wilson in dezelfde stijl. "Ik had voor de demo van het album al een hele solo ingespeeld en heb Mike toen gevraagd een betere versie van mijn zielige poging te maken. Dat is hem gelukt, maar het leek mij goed om het geheel op te bouwen vanuit mijn simpelere solo."

Verder hadden o.a. de Belgische ambientmuzikant Dirk Series en de Japanse 17-snarige bas-kotospeelster Michiyo Yagi een gastrol op 'Insur-